

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/61/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111233340
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Noskovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1111233340.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Noskovičovej a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Moniky Školníkovej v právnej veci žalobcu: Q. W., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt G. XXX, štátny občan G., zastúpeného advokátom JUDr. Helenou Čerešňovou, Horné predmestie 216/16, Svätý Jur proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186 o zaplatenie úrokov z omeškania a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 30Cb/185/2011-164 zo dňa 26.6.2018 takto

rozhodol:

Súd p r i p ú š ť a zmenu žaloby tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 596,83 eura od 30.6.2011 do 4.8.2016, t.j. v celkovej sume 281,63 eura.

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/185/2011-164 zo dňa 26.6.2018 m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 596,83 eura od 30.6.2011 do 4.8.2016 v celkovej sume 281,63 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu v časti príslušenstva k istine, t.j. úroku z omeškania 9,25% ročne zo sumy 596,86 eura od 30.6.2011 do zaplatenia zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, a to s poukazom na ustanovenia § 185, § 149, § 186 ods. 2, § 151 ods. 1, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 11 ods. 6, ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom v čase vzniku škodovej udalosti).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 5.10.2011 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 596,83 eura spolu s 9,25% ročným úrokom z omeškania od 30.6.2011 do zaplatenia z dôvodu, že na motorovom vozidle vo vlastníctve žalobcu Iveco Eurocargo 120E s evidenčným číslom R. vznikla pri prevádzke vozidla škoda, ktorú spôsobila osoba poistená u žalovaného. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 24.6.2016 pod č. k. 30Cb/185/2011-103 tak, že vyhovel žalobe žalobcu, nakoľko mal za preukázané, že žalobca ako

vlastník motorového vozidla, na ktorom bola spôsobená škoda, prenechal predmetné vozidlo do užívania spoločnosti LAPREMA s.r.o. a bolo preukázané, že vodič p. C. vedúci motorové vozidlo, ktoré malo podľa zhodných vyjadrení žalobcu a svedka p. C. spôsobiť škodu, bol poisteným u žalovaného. Žalobca oznámil škodovú udalosť žalovanému ako poisťovní osoby, ktorá mala podľa správy o nehode škodu spôsobiť. S priebehom škodovej udalosti sa súd prvej inštancie oboznámil na základe zhodných tvrdení žalobcu a svedka, ako aj záznamu o škodovej udalosti, ktorá bola podpísaná účastníkmi udalosti. Súd prvej inštancie mal za preukázaný kauzálny nexus medzi škodou a prevádzkou motorového vozidla škodcu, v dôsledku čoho konštatoval naplnenie predpokladu zodpovednosti za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka, ktorá je objektívna a na jej preukázanie postačuje vznik škody, jej výška preukázaná žalobcom faktúrou vystavenou za výmenu čelného skla a jej uhradením, pôsobenie prevádzky vozidla (rotovanie kolies po ceste, ktorou bol kameň vymrštený na sklo vozidla za škodcom) a kauzálny nexus, ktorý súd prvej inštancie ustálil tak, že bez rotovania kolies po ceste by kameň nebol býval vymrštený na automobil idúci za vozidlom škodcu. Vo vzťahu k ne/možnosti liberácie z tejto škody mal súd prvej inštancie za to, že na tento prípad sa vzťahuje prvá veta ustanovenia § 428 Občianskeho zákonníka, kedy liberácia možná nie je, nakoľko ide o škodu spôsobenú samotnou povahou prevádzky vozidla (judikát NS SR Cpj 5/2014, R číslo 135/2014). Za daných okolností mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobcu na poistné plnenie bol nárokom preukázaným a dôvodným s tým, že žalovaný ako poisťovateľ škodcu je povinný poskytnúť poistné plnenie s poukazom na § 4 ods. 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok uplatnený žalobou vrátane úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP od 30.6.2011, nakoľko lehota 15 dní začala podľa žalobcu plynúť od datovania oznámenia žalovaného o odopretí poistného plnenia dňa 14.6.2011. Voči predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie smerujúce voči časti výroku rozhodnutia ohľadne príslušenstva istiny - úroku z omeškania 9,25% ročne zo sumy 596,83 eura od 30.6.2011 do zaplatenia. O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 23.11.2017 č.k. 1Cob/244/2016-137 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/185/2011-103 zo dňa 24.6.2016 v napadnutej časti príslušenstva k istine a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v dôsledku čoho súd prvej inštancie v časti príslušenstva k istine vec opätovne prejednal a nariadil na deň 26.6.2018 pojednávanie, na ktorom žalovaný predložil dôkaz - Oznámenie poškodeného o poistnej udalosti podpísané žalobcom dňa 15.3.2011 s pečiatkou podateľne žalovaného zo dňa 22.3.2011, z ktorého mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca oznámil škodu žalovanému dňa 22.3.2011 a nie dňa 9.3.2011, ako tvrdil žalobca, ktorý toto svoje tvrdenie napriek rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave žiadnym spôsobom nepreukázal. Zo žalobcom predloženého dôkazu - Odvolanie k škodovej udalosti zo dňa 20.7.2011 mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 19.7.2011 žalobca prevzal písomné vysvetlenie žalovaného ku škodovej udalosti a na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ustálil, že lehota troch mesiacov začala plynúť až odo dňa oznámenia škodovej udalosti žalovanému, t.j. odo dňa 22.3.2011, kedy bolo oznámenie poškodeného (žalobcu) zo dňa 15.3.2011 doručené do podateľne žalovaného, pričom súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalovaný splnil lehotu 3 mesiacov, keď listom zo dňa 14.6.2011 oznámil výsledok prešetrovania žalobcovi, nakoľko tak urobil ešte v zákonom stanovenej lehote 3 mesiacov, ktorá by mu uplynula až dňa 22.6.2011. Výsledok prešetrovania bol podľa súdu prvej inštancie poškodenému doručený v súlade s § 11 ods. 6 písm. b) posledná veta za bodkočiarkou ešte dňa 19.7.2011, čo mal súd prvej inštancie za preukázané z dôkazu predloženého žalobcom - Odvolanie k škodovej udalosti zo dňa 20.7.2011. S poukazom na uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov súd prvej inštancie žalobu v časti príslušenstva k istine zamietol a o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v časti uplatnenia istiny plný úspech vo veci, náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), h) CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobcovi priznáva aj príslušenstvo žalovanej pohľadávky, a to úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 596,86 eura od 30.6.2011 do zaplatenia. Žalobca v odvolaní namietal, že napádaný rozsudok nespĺňa zákonné náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP, nakoľko súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení zamlčal fakt, že žalobca podal dňa 3.5.2018 pred termínom pojednávania vyjadrenie, v ktorom podrobne odôvodňuje nárok na priznanie žalovaných úrokov z omeškania a v ktorom poukázal na skutočnosť, že § 11 ods. 8 zákona o PZP sankcionuje len nesplnenie povinností uvedených v § 11 ods. 6 zákona o PZP, pričom túto skutočnosť podoprel žalobca predložením rozsudku

Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.4.2017 pod sp. zn. 3Co/193/2015. Uvedené ustanovenie podľa názoru žalobcu nevylučuje zákonný nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre prípad, keď sa žalovaný dostane do omeškania s plnením svojej povinnosti. Účelom ustanovenia § 11 ods. 8 zákona PZP nie je poskytovať právnu ochranu poisťovniam pre prípad formálneho odmietnutia poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP vykonaného v 30 dňovej lehote, a to na úkor poškodeného, ktorý je navyše spotrebiteľom. Takýto výklad ustanovenia § 11 ods. 8 zákona o PZP je v rozpore s jeho slovným vyjadrením a vedie k zneužitiu práva na úkor poškodeného ako spotrebiteľa a slabšej strany v súdnom konaní. Ak žalovaný odmietne s poukazom na § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP poskytnúť žalobcovi poistné plnenie, avšak následne v súdnom konaní po vykonanom dokazovaní súd žalobcovi nárok na poistné plnenie prizná, deklaruje tým súd zároveň tú skutočnosť, že nárok na poistné plnenie v čase, keď o ňom rozhodoval žalovaný, existoval, čo podľa žalobcu znamená, že žalovaný konal v rozpore so zákonom, keď postupoval podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona o PZP a nepostupoval podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP. Keďže žalovaný nepostupoval podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP a teda neposkytol poistné plnenie, na ktoré mal žalobca nárok, dostal sa žalovaný do omeškania s plnením svojej zákonnej povinnosti (plnením peňažného dlhu), z čoho je potom podľa názoru žalobcu zrejmé, že žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za rozhodnutie proti dobrým mravom, pretože v dôsledku takéhoto rozhodnutia súdu sú poisťovne vedené k formálnemu odmietaniu poistných plnení s vedomím, že v prípade súdneho sporu nebudú musieť uhrádzať úroky z omeškania, čo porušuje základný princíp spravodlivosti obsiahnutý v čl. 2 ods. 1 CSP v spojitosti s princípom rovnakého postavenia sporových strán obsiahnutého v čl. 6 ods. 1 CSP.

4. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním zo dňa 19.12.2018, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a v ktorom žalovaný uviedol, že žalovaný považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný, nakoľko súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobcovi v konaní nevznikol nárok na priznanie úrokov z omeškania, a to v súlade s § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoPZP“). Žalovaný zdôraznil, že súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý už v prejednávanej veci *expressis verbis* uviedol, že nárok na úrok z omeškania nebol oprávnený a nemal byť priznaný v danom štádiu rozhodovania, nakoľko ešte nebolo právoplatne rozhodnuté o nároku na istinu a neuplynula lehota na plnenie podľa § 11 ods. 6 písm. a) ZoPZP. Navyše rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzalo náležité zistenie skutkového stavu veci, kedy konajúci súd z predloženého oznámenia o poistnej udalosti zo dňa 15.3.2011 správne zistil, že žalobca oznámil vznik poistnej udalosti až dňa 22.3.2011 a z oznámenia žalovaného zo dňa 14.6.2011 správne zistil, že žalovaný v trojmesačnej lehote od oznámenia vzniku poistnej udalosti (22.3.2011) splnil listom zo dňa 14.6.2011 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 ZoPZP vylučuje nárok žalobcu na uplatnenie úrokov z omeškania, v dôsledku čoho je obrana žalobcu podľa názoru žalovaného v celom rozsahu nedôvodná. Totožný právny názor zaujal Krajský súd v Bratislave opakovane (napr. v uznesení zo dňa 23.11.2017 č.k. 1Cob/244/2016-137 a v rozsudku zo dňa 16.2.2015 sp. zn. 6Co/838/2014).

5. Žalobca v replike zo dňa 21.1.2019 uviedol, že žalovaný vo svojom podaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné zaujať osobitné stanovisko s tým, že žalobca považuje za irelevantné poukazovanie na názor Krajského súdu v Bratislave obsiahnutý v uznesení zo dňa 23.11.2017 o tom, že žalobca nemá nárok na úrok z omeškania, nakoľko vec nie je právoplatne skončená a výsledné súdne rozhodnutie bude výsledkom opätovného zváženia všetkých okolností a argumentácie strán sporu a na základe zákona, v jeho medziach a s prihliadnutím na zásadu spravodlivosti.

6. Žalovaný v duplike zo dňa 4.2.2019 zotrval na svojej argumentácii v predmetnej veci a navyše poukázal na skutočnosť, že k predmetnej otázke zaujal stanovisko aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 22.11.2018 pod sp. zn. 3Cdo/145/2017, v dôsledku čoho je nesprávna a zavádzajúca argumentácia žalobcu, že súdna prax je v predmetnej otázke nejednotná.

7. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP v spojení s § 470 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je vo výroku vecne správny a nie sú splnené podmienky na jeho

potvrdenie, ani na jeho zrušenie, nakoľko súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

8. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoPZP“) v znení účinnom v čase vzniku predmetnej poistnej udalosti poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

9. Podľa § 11 ods. 7 ZoPZP v citovanom znení poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

10. Podľa § 11 ods. 8 ZoPZP v citovanom znení ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

11. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

12. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

13. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak

a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a

b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

14. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 5.10.2011 sa žalobca - podnikateľský subjekt Q. W. - LAPREMA, s miestom podnikania Siladice 238, IČO: 37 251 449 domáhal voči žalovanému zaplata istiny 596,83 eura spolu s 9,25%-ným ročným úrokom z omeškania od 30.6.2011 do zaplata z titulu poistného plnenia na základe povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 24.6.2016 pod č.k. 30Cb/185/2011-103, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel a proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie v rozsahu časti výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania, v dôsledku čoho predmetný rozsudok súdu prvej inštancie v časti istiny nadobudol právoplatnosť dňa 9.8.2016 a vykonateľnosť dňa 13.8.2016. Na základe odvolania podaného žalovaným rozhodoval Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd a uznesením zo dňa 23.11.2017 pod č.k. 1Cob/244/2016-137, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.3.2018, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 30Cb/185/2011-103 zo dňa 24.6.2016 v napadnutej časti príslušenstva k istine a v súvisiacom výroku o trovách konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení predmetného zrušujúceho rozhodnutia odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nedostatočné zistenie skutkového

stavu a nedostatočné zdôvodnenie priznania žalobcovi aj nároku na príslušenstvo pohľadávky s tým, že pre vznik nároku na úrok z omeškania je potrebné skúmať, či došlo k omeškaniu v súlade s § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP v spojení s § 11 ods. 7 a ods. 8 totožného zákona, nakoľko až na základe naplnenia predpokladov určených v tomto predpise je možné dedukovať oprávnenosť. Odvolací súd ustálil, že je právom poisťovateľa nárok na poistné plnenie nepriznať, pokiaľ má za to, že nie je oprávnený a zároveň nepriznanie plnenia korešponduje s možnosťou poškodeného odvolať sa voči tomuto rozhodnutiu v rámci civilného sporového konania, v ktorom bude úlohou súdu rozhodnúť, či bolo alebo nebolo odopretie poistného plnenia oprávnené a až rozsudok súdu zakladá povinnosť poisťovne vyplatiť poistné plnenie, prípadne určiť výšku tohto plnenia. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvej inštancie neskúmal, kedy bolo oznámenie žalobcu o škodovej udalosti doručené žalovanému, a teda kedy začala plynúť lehota 3 mesiacov na vybavenie a oznámenie výsledkov poškodenému, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu lehota 3 mesiacov neplynie od dátumu uvedeného v oznámení o škodovej udalosti, ale až odo dňa, kedy bola táto správa doručená žalovanému. Dátum doručenia bolo potrebné preukázať pre zistenie, či žalovaný splnil lehotu 3 mesiacov, keď listom zo dňa 14.6.2011 oznámil výsledok prešetrovania žalobcovi. Zároveň odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že nezisťoval, kedy bol doručený výsledok prešetrenia poškodenému v súlade s § 11 ods. 6 písm. b) posledná veta za bodkočiarkou s tým, že povinnosť oznámiť výsledok poisťovateľom sa považuje za splnenú až dňom doručenia tejto správy poškodenému. Lehota na plnenie sa potom nemôže počítať od dátumu, kedy bolo oznámenie spísané, čo bolo dňa 14.6.2011, ako postupoval súd prvej inštancie, ale až od dátumu doručenia tejto písomnosti. Odvolací súd konštatoval, že zo spisového materiálu zistil, že nebolo preukázané, kedy k tomuto doručeniu prišlo, a teda nebol stanovený termín plynutia lehoty na plnenie a preto nie je možné zaujať záver, či došlo k omeškaniu.

16. Odvolací súd v nadväznosti na vyššie uvedený výňatok z odôvodnenia predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu konštatuje, že odvolací súd jasne definoval svoj právny názor v predmetnej veci, ktorým bol súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 CSP viazaný, avšak napriek tomu sa ním dôsledne neriadil, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie za dátum splnenia povinnosti žalovaným podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoPZP“) považoval dátum 14.6.2011, t.j. dátum, ktorým je datované oznámenie stanoviska žalovaného k predmetnej škodovej udalosti, a neskúmal dôsledne dátum jeho doručenia žalobcovi, resp. vôbec nezohľadňoval dátum vyplývajúci zo spisu s odkazom na dátum doručenia uvedený v liste žalobcu zo dňa 20.7.2011, t.j. dátum 19.7.2011.

17. Odvolací súd zo živnostenského registra zistil, že žalobca označený v žalobe ako fyzická osoba - podnikateľ ukončil svoju podnikateľskú činnosť ku dňu 1.2.2018, t.j. k ukončeniu jeho podnikateľskej činnosti došlo v priebehu konania pred súdom, v dôsledku čoho odvolací súd vyzval právneho zástupcu žalobcu na oznámenie dátumu narodenia a adresy trvalého pobytu žalobcu a ďalej konal so žalobcom ako s fyzickou osobou - nepodnikateľom.

18. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozhodnutia a odvolania žalobcu, ako aj s obsahom následných vyjadrení strán sporu mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nedôsledne posudzoval skutkový stav veci v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu prezentovaného v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Z toho dôvodu odvolací súd nariadil na prejednanie odvolania pojednávanie za účelom zopakovania dokazovania v potrebnom rozsahu, v nadväznosti na čo za účelom preukázania opodstatnenosti tvrdenia žalovaného o splnení povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) ZoPZP vyzval právneho zástupcu žalovaného na predloženie dokladu relevantne preukazujúceho presný dátum doručenia listu žalovaného zo dňa 14.6.2011 (oznámenie stanoviska k škodovej udalosti č. 1116901329) žalobcovi. Zo strany žalovaného uvedený doklad odvolaciemu súdu predložený nebol a na výzvu súdu právny zástupca žalovaného zareagoval podaním zo dňa 13.7.2020, v ktorom zotrval na svojej argumentácii, opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018 pod sp. zn. 3Cdo/145/2017 a súčasne uviedol, že predmetný záver zaujal Najvyšší súd SR opakovane, a to aj v rozsudku zo dňa 26.2.2019 pod sp. zn. 1Cdo/212/2017 s tým, že právny názor Najvyššieho súdu SR je všeobecne akceptovaný súdmi nižších inštancií a aplikovaný v rámci rozhodovacej praxe.

19. Právny zástupca žalobcu doručil odvolaciemu súdu dňa 2.9.2020 podanie nadpísané ako „Záverečné vyjadrenie žalobcu“, v ktorom uviedol, že žalovaný po podaní žaloby, a to konkrétne dňa 4.8.2016 zaplatil žalobcovi istinu vo výške 596,83 eura a náhradu za zaplatený súdny poplatok vo výške 35,50 eura s tým, že predmetom konania naďalej ostáva nárok žalobcu na úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 596,83 eura od 30.6.2011 do 4.8.2016, t.j. celkovo 281,63 eura. Žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonnej trojmesačnej lehoty podľa § 11 ods. 6 ZoPZP s tým, že podľa žalobcu je nepochybné, že škodová udalosť bola oznámená 9.3.2011 a žalovaný oznamoval ukončenie škodovej udalosti až listom zo dňa 14.6.2011, t.j. k tomuto dňu ukončil prešetrenie škodovej udalosti, v dôsledku čoho uplynula žalovanému lehota na prešetrenie škodovej udalosti 9.6.2011 a žalovaný sa dostal do omeškania podľa § 11 ods. 6 ZoPZP. Podľa žalobcu žalovaným prezentovaný výklad ustanovenia § 11 ods. 8 ZoPZP nezodpovedá žiadnemu z výkladových pravidiel právnych noriem a navyše odporuje dobrým mravom. Uvedené ustanovenie sankcionuje len omeškanie administratívneho úkonu poisťovne podľa § 11 ods. 6 ZoPZP a týmto ustanovením nie je dotknuté omeškanie s vyplatením poisťného plnenia, ktorého splatnosť je určená v ustanovení § 11 ods. 7 ZoPZP a teda ani právne následky omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalobca opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.4.2017 pod sp. zn. 3Co/193/2015. Žalobca predmetným podaním navrhol, aby odvolací súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 596,83 eura od 30.6.2011 do 4.8.2016 v celkovej výške 281,63 eura a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania.

20. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom pred odvolacím súdom dňa 3.9.2020 predniesol vyjadrenie totožné s vyjadrením doručeným odvolaciemu súdu v písomnej forme dňa 2.9.2020 s tým, že vzhľadom na skutočnosť, že zo strany žalovaného došlo dňa 4.8.2016 k úhrade istiny vo výške 596,83 eura a k úhrade trov konania predstavujúcich súdny poplatok 35,50 eura, žalobca navrhuje zmenu žaloby tým spôsobom, že v ďalšom konaní sa domáha, aby súd zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 596,83 eura od 30.6.2011 do 4.8.2016, t.j. celkovo v sume 281,63 eura.

21. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom pred odvolacím súdom dňa 3.9.2020 uviedol, že žalovaný má za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, nakoľko preukázateľne bolo oznámenie o škodovej udalosti žalovanému doručené zo strany žalobcu až dňa 22.3.2011 a nie dňa 9.3.2011, ako tvrdí žalobca. Od dátumu 22.3.2011 začala plynúť zákonná lehota 3 mesiace na ukončenie prešetrenia poisťnej udalosti, pričom žalovaný ešte pred uplynutím tejto lehoty listom zo dňa 14.6.2011 oznámil žalobcovi výsledok šetrenia. Zo strany žalobcu nebolo rozporované, že mu správa o výsledku šetrenia nebola doručená 14.6.2011, keďže vo svojich stanoviskách vychádza pri počítaní lehoty len z odlišného dátumu oznámenia škodovej udalosti žalovanému, a to z dátumu 9.3.2011, v prípade ktorého by zákonná lehota 3 mesiace uplynula už dňa 9.6.2011. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalovaný oznámenia o výsledkoch šetrení poisťných udalostí doručuje len obyčajnou poštou a z toho dôvodu nedisponuje dokladom preukazujúcim presný dátum doručenia predmetnej správy zo dňa 14.6.2011 žalobcovi a z toho dôvodu nebol takýto doklad predložený ani v rámci konania pred okresným súdom. Súčasne právny zástupca žalovaného uviedol, že vo vzťahu k návrhu žalobcu na zmenu žaloby prednesenému na pojednávaní žalovaný nemá výhrady. Žalovaný sa nestotožňuje s vyjadrením žalobcu, ktorý vo svojom stanovisku vôbec nereferuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na ktoré vo svojich vyjadreniach poukazoval žalovaný. Žalovaný zároveň dal do pozornosti, že istinu predstavujúcu poisťné plnenie uhradil na základe právoplatného rozhodnutia súdu.

22. Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť, avšak v danom prípade s prihliadnutím na čl. 2 ods. 1 a čl. 17 Základných princípov CSP súd pristúpil k pripusteniu zmeny žaloby v zmysle žalobcom navrhovanej úpravy petitu žaloby v časti úrokov z omeškania s ohľadom na konkrétny dátum zaplata istiny žalovaným, t.j. 4.8.2016, ktorý nebol zo strany žalovaného spochybnený. Žalobca pôvodne žalobou uplatňoval nárok na zaplata úrokov z omeškania do zaplata istiny, t.j. do nekonkretizovaného dátumu ako príslušenstvo pohľadávky, avšak v priebehu konania došlo zo strany žalovaného k úhrade žalobcom uplatňovanej istiny v sume 596,83 eura, pričom presná špecifikácia obdobia, za ktoré žalobcovi vznikol nárok na zaplata úrokov z omeškania vrátane presného uvedenia konkrétneho dátumu skončenia omeškania žalovaného a uvedenia konkrétnej sumy vyčíslených úrokov z omeškania je v záujme určitosti a jednoznačnej vykonateľnosti zaväzujúceho rozhodnutia súdu. V neposlednom rade odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že predmetná úprava petitu žaloby

uplatnená žalobcom vo forme návrhu na zmenu žaloby, voči ktorému žalovaný neuplatnil žiadne výhrady, nepredstavuje rozšírenie pôvodne žalobou uplatňovaného nároku a ani jeho diametrálnu odlišnosť, ale ide len o reflektovanie na zmenu skutkového stavu vyvolanú zaplatením istiny v priebehu konania, na základe ktorého je presne známy dátum skončenia omeškania žalovaného s plnením povinnosti.

23. Odvolací súd na pojednávaní zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a následne ustálil skutkový stav veci vo vzťahu k žalobcom uplatňovanému nároku na zaplatenie úrokov z omeškania nasledovným spôsobom. Z dikcie ustanovenia § 11 ods. 8 ZoPZP v spojení s ustanovením § 11 ods. 6 ZoPZP vyplýva naviazanosť povinnosti poisťovateľa platiť úrok z omeškania na plnenie povinností vyplývajúcich z ustanovenia § 11 ods. 6 ZoPZP, pričom v danom prípade odvolací súd na základe vykonaného dokazovania konštatuje, že žalovaný ako poisťovateľ neunesol v konaní dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu včasného splnenia povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) ZoPZP, nakoľko nepreukázal poskytnutie písomného vysvetlenia dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poisťné plnenie poškodenému v lehote troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti, t.j. v danom prípade v lehote troch mesiacov od dátumu 22.3.2011, keďže zo strany žalovaného nebol súdu predložený dôkaz relevantne preukazujúci naplnenie dikcie ustanovenia § 11 ods. 6 písm. b) za bodkočiarkou, v zmysle ktorého sa písomné vysvetlenie považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené. Za dátum riadneho a včasného poskytnutia písomného vysvetlenia nemožno považovať dátum spísania písomného vysvetlenia (14.6.2011), pričom jediný dátum týkajúci sa doručenia písomného vysvetlenia žalovaným žalobcovi vyplýva z listu žalobcu zo dňa 20.7.2011, v ktorom je uvedený dátum doručenia písomného vysvetlenia žalovaného žalobcovi dňa 19.7.2011, t.j. po uplynutí lehoty troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti (od 22.3.2011), ktorej posledným dňom bol dátum 22.6.2011. V súlade s platnou a účinnou právnou úpravou týkajúcou sa povinnosti platiť úroky z omeškania vznikol žalobcovi v danom prípade nárok na zaplatenie úrokov z omeškania dňom 23.6.2011, pričom žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od neskoršieho dátumu, a to odo dňa 30.6.2011 do zaplatenia v správnej sadzbe 9,25% ročne zodpovedajúcej zákonnej úprave výšky úrokov z omeškania zo sumy istiny 596,83 eura, ktorá bola v priebehu konania žalovaným dňa 4.8.2016 v plnej výške uhradená, čo predstavuje 1862 dní omeškania a úrok z omeškania vyčíslený pevnou sumou potom predstavuje žalobcom správne uplatňovanú sumu 281,63 eura.

24. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie a ani na zrušenie odvolaním dotknutého rozsudku a z toho dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 388 CSP zmenil tak, že zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 596,83 eura od 30.6.2011 do 4.8.2016 v celkovej sume 281,63 eura.

25. Pre úplnosť odvolací súd považuje za potrebné poukázať na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach, a to rozsudok zo dňa 22.11.2018 pod sp. zn. 3Cdo/145/2017 a rozsudok zo dňa 26.2.2019 pod sp. zn. 1Cdo/212/2017, s právnymi závermi ktorých je predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu súladné.

26. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. V danom prípade mal vo veci plný úspech žalobca, v dôsledku čoho odvolací súd žalobcovi zastúpenému advokátom priznal nárok náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

30. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).